

61. Våben - Straffeloven eller våbenloven
62. Narkotika - Små kvanta - Beviser - Udvisning
63. Dokumentfalsk - Bedrageri, groft - Langvarig sagsbehandling - Betinget straf - Menneskerettigheder
64. Menneskerettigheder - Børnebortførelse? - Tilbageførsel til den anden forælders hjemland - Schweizisk sag
65. Trusler i værtshusmiljø - Betinget straf - Erstatning
66. Tyveri - Beviser - DNA som eneste bevis
67. Våbenloven - Knive - Betinget straf
68. Bedrageri - Forsikringssvindler - Samfundstjeneste og rent betinget straf
69. Anke - Frister - Udvisning - Fejl begået af tidligere forsvarer
70. Politirapporter - Varetægtsfængsling - Masseanholdelser - Rigsadvokatens kritik - Ungdomshuset

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Våben - Straffeloven eller våbenloven

Straffelovens § 192 a, våbenlovens § 10

T var hjemme fundet i besiddelse af et oversavet dobbeltløbet haglgevær kal. 12 med ammunition. Der blev rejst tiltale efter straffeloven, men retten fandt ikke, at der var tale om besiddelse under skærpende omstændigheder, og dømte alene efter våbenloven en fængselsstraf på 60 dage, der ansås udstået med varetægtsfængslingen på 45 dage.

Retten i Glostrup nr. 15-1326/2010, 16/2 2010

T på 50 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 192 a, ved i januar 2010 på sin bopæl at have været i besiddelse af et oversavet dobbeltløbet haglgevær kal. 12 mm, model side by side med tilhørende 26 stk. haglpatroner.

T erkendte overtrædelse af våbenloven, men nægtede sig skyldig i overtrædelse af straffeloven.

Han forklarede bl.a., at han havde villet aflevere geværet under "amnestien", men lå med lungebetændelse, og så fik han det ikke gjort.

Han havde haft gevær og ammunition fra omkring 2005 og havde ikke brugt det, da han ikke længere færdedes i samme miljø. Gevær og ammunition var opbevaret hver for sig i nogle hulrum. Han havde anskaffet geværet på grund af, at han var blevet skudt i hovedet i 1993. Da han ikke længere modtog trusler, blev geværet gemt. Det var umuligt at komme ind til geværet, og politiet måtte da også fjerne væggen i stuen for at komme ind til det.

En politiassistent forklarede bl.a., at T selv havde forklaret om geværet efter at have givet politiet ransagningstilladelse. Det havde taget en time at få geværet ud.

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Tiltalte har uden forbehold erkendt, at han har været i besiddelse af et oversavet jagtgevær med tilhørende ammunition på sin bopæl.

Der er alene tale om et enkelt skydevåben, som blev opbevaret i et hulrum bag spejlet i tiltaltes badeværelse. Våbnet var således ikke umiddelbart tilgængeligt. Selv om geværet var oversavet, er der tale om et enkeltskudsvåben, som ikke kan anses for at

være af særdeles farlig karakter. Anklagemyndigheden har ikke oplyst, at tiltalte tidligere er dømt for overtrædelse af våbenloven, og der er ikke oplysninger om, at tiltalte tilhører særlige grupperinger. Efter en samlet bedømmelse af disse omstændigheder, foreligger der ikke besiddelse under særlig skærpende omstændigheder, og forholdet er således ikke omfattet af straffelovens § 192 a.

Da der er tale om et oversavet jagtgevær, der kan anvendes til andre formål end et langløbet jagtgevær, og da tiltalte har opbevaret våbnet og den tilhørende ammunition i samme rum, som det var muligt at komme til, har tiltalte besiddet våben og ammunition under skærpende omstændigheder.

Straffen fastsættes til fængsel i 60 dage, jf. våbenlovens § 10, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 1.

Retten har lagt vægt på karakteren af det omhandlede våben og på lovovertrædelsens grovhed.

Straffen anses for udstået med den skete varetægtsfængsling."

Landsforeningens Meddelelse 62/2010

Narkotika - Små kvanta - Beviser - Udvisning

Lov om euforiserende stoffer § 3, udlændingelovens § 26

Det kan være vanskeligt at finde trykt praksis om små kvanta heroin, kokain m.v. Rigsadvokatens Meddelelse 6/2006, der er revideret i september 2008, giver stadig en vejledning om straffpåstandene, der i det store og hele følges af domstolene.

Problemet er, at man opererer med handler i stedet for kvantum, og det kan give nogle omregningsproblemer, hvis den tiltalte findes i besiddelse af (usolgt) stof, ligesom anklagemyndigheden typisk omregner fundne penge til tidligere salg af stof. Der er også bevismæssige problemer, idet anklagemyndigheden sjældent fører købere som vidner, men prøver at komme igennem med at lade narkobetjente referere fra en gadeafhøring af køber undertiden med held, men sjældent gengivet i dommene.

Nedenfor er gengivet et noget tilfældigt udvalg af sager. Den første sag er over grænsen for lov om euforiserende stoffer på grund af kvantum.

1) Københavns Byret SS 1-6999/2010 og 2-4946/2009, 4/5 2010

Iraneren I på 38 år var tiltalt for forud for marts 2010 at have solgt ikke under 6 g heroin for et beløb svarende til 3.000 kr., hvilke penge T var i besiddelse af ved anholdelsen, samt ved på et værested at være i besiddelse af 9,68 g kokain og 12 g brunt heroin med henblik på videresalg.

I forhold 2 lov om euforiserende stoffer, ved i november 2008 at have solgt 0,08 g heroin for 100 kr. til K samt at have været i besiddelse af yderligere 0,1 g heroin med henblik på videresalg.

I forhold 3 lov om euforiserende stoffer, ved i september 2008 at have været i besiddelse af 1,76 g heroin med henblik på videresalg.

Der var påstand om fængselsstraf, konfiskation og udvisning.

Der var delvis erkendelse. I protesterede delvis mod konfiskation af pengene og påstod frifindelse for udvisning.

I forklarede bl.a. om forhold 1, at han besad stofferne til eget brug. De penge, han var i besiddelse af, stammede ikke fra narkohandel. Han fik dels bistandshjælp, dels havde han sort arbejde. Han havde hævet 3.000 kr. samme dag, han blev anholdt.

(Politiet havde været hjemme i I's lejlighed og fandt bankkvitteringen for hævningen, ER)

Vedr. forhold 2 forklarede I bl.a., at han havde 100 kr. og en salgskugle på sig, da han blev anholdt. Han havde købt til sig og sin veninde K for 200 kr. og fik 100 kr. af hende.

Heroinen i forhold 3 var iflg. I kun 1 g og til eget brug.

En politiassistent havde, efter at I havde været på toilettet på værestedet i forhold 1, fundet to 5 g kugler i munden og siden 12 g heroin fordelt på 14 - 15 salgskugler rundt omkring i I's tøj.

En anden politiassistent havde i forhold 2 stoppet K og fundet hende i besiddelse af 0,1 g heroin, som hun lige skulle have købt.

I oplyste, at han var kvoteflygtning fra Iran på grund af sin religion. Flugt i 2001 og 18 måneders ophold i Tyrkiet, før han kom til Danmark. Der var ikke familie tilbage i Iran. Han havde været i misbrugsbehandling i Danmark, men var holdt op, fordi han var psykisk ustabil.

Han havde to tidligere domme fra 2008 (reststraf 64 dage) og 2009 bøde, begge for narkotika.

Rettens begrundelse og afgørelse

"Forhold 1

Tiltalte har erkendt besiddelse af det stof, han blev fundet i besiddelse af ved anholdelsen. Tiltalte har i retten afgivet modstridende forklaringer om sit eget forbrug. Efter bevisførelsen herunder vidnets forklaring samt mængden af stof set i relation til tiltaltes indtægtsforhold, finder retten det godtgjort, at tiltalte har besiddet stoffet med henblik på videresalg. Retten har efter tiltaltes forklaring samt de lægelige oplysninger lagt til grund, at tiltalte er stofmisbruger. Herefter er det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Forhold 2

Ved tiltaltes egen forklaring og de i øvrigt foreliggende oplysninger er det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Forhold 3

Ved tiltaltes forklaring og den kontrolvejning, der er foretaget, og de i øvrigt foreliggende oplysninger, finder retten det godtgjort, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt. og bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. bilag 1, liste A, nr. 3, således at tiltalte i medfør af straffelovens § 40, stk. 1, jf. § 61, stk. 2, som en fælles straf, der også omfatter reststraffen på 64 dage, idømmes fængsel i 6 måneder.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på mængden af stof og at tiltalte selv er stofmisbruger.

Påstanden om konfiskation tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt.

Retten finder ikke anklagemyndigheden har ført et til udvisning, der vil være særlig belastende for tiltalte, der er kvoteflygtning, tilstrækkeligt grundlag, hvorfor tiltalte frifindes, jf. udlændingelovens § 26."

2) Københavns Byret SS 2-12841/2010, 22/6 2010

S, en udlænding på 17 år, var under en tilståelsessag tiltalt for i juni 2010 for 600 kr. at have solgt 3 salgskugler indeholdende i alt 0,67 g kokain til J samt ved yderligere at være i besiddelse af 9 salgskugler indeholdende i alt 2,11 g kokain til eget brug.

Der var hverken protest mod konfiskation eller udvisning, da S ikke havde tilknytning til landet. S var ustraffet.

Straffen blev udmålt til fængsel i 10 dage, og der skete udvisning i 6 år.

Sagen blev afgjort på 10. dagen for frihedsberøvelsen.

3) Københavns Byret SS 3-14481/2010, 6/7 2010

T på 40 år var under en tilståelsessag tiltalt for i juni 2010 at have solgt 0,17 g kokain for 300 kr.

Der var påstand om straf, konfiskation og udvisning. T protesterede ikke herimod.

T forklarede bl.a., at han var kommet hertil som turist. Han var ikke tidligere straffet her i landet.

Straffen blev fastsat til fængsel i 10 dage.

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at tiltalte er fundet skyldig i et salg af mindre mængde hård narkotika.

Påstanden om konfiskation tages i medfør af den påberåbte bestemmelse til følge som nedenfor bestemt.

Påstanden om udvisning tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt, idet udlændingelovens § 26 ikke findes til hinder herfor."

Udvisningen var i 6 år.

Byretten afgjorde sagen den dag, hvortil retten havde fastsat fristen på 6 dage for varretægtsfængslingen.

4) Københavns Byret SS 2-13217/2010, 8/7 2010

L på 46 år var tiltalt for forud for anholdelsen at have solgt ikke under 2 g kokain for 1.000 kr., hvilke penge L havde på sig ved anholdelsen, samt at have solgt 1 salgskugle med 0,33 g kokain til N for 150 kr.

Der var påstand om fængselsstraf, konfiskation og udvisning.

L påstod frifindelse og protesterede mod konfiskation og udvisning.

L forklarede bl.a., at han var kommet cyklende om natten i Helgolandsgade, en mand sprang frem og tog fat i halsen på ham. Han sagde, at han var fra politiet. En anden politimand sprayede ham, så han fik ondt i øjnene. Han havde ikke været i kontakt med andre personer end politifolkene. Beløbet, han havde på sig ved anholdelsen, stammede fra hans arbejde i Danmark. Han boede hos en ven. Hustru og børn boede i Malmø, og han besøgte dem jævnligt.

En politimand forklarede bl.a. om observationsposter, kikkerter og stophold. Han så en afrikansk mand mødes med en ældre udenlandsk mand, der gav en pengeseddel til afrikaneren, der tog hånden til munden og spyttede noget ud, som han gav manden.

En anden politimand fulgte efter L, der prøvede at rive sig løs, da en kollega tog fat i L's arm. L blev sprayet med peberspray.

En tredje politimand havde stoppet den ældre mand og visiteret denne og fundet 1 kugle kokain. Køber fik lov til at gå, da sælger var blevet anholdt.

L oplyste, at han var svensk statsborger med kone og børn i Sverige.

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Ved de afgivne vidneforklaringer findes tiltalen bevist.

Straffen fastsættes henset til omfanget og karakteren af det begåede forhold til fængsel i 30 dage, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, liste B, nr. 37.

Påstanden om konfiskation tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt.

Påstanden om udvisning tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt, idet udlændingelovens § 26 ikke findes til hinder herfor."

Pengene blev konfiskeret, og L udvist i 6 år.

At det kan være vanskeligt at forholde sig til forholdet mellem kvantum og handler, kan ses af nedennævnte lidt ældre byretsdom.

5) Københavns Byret nr. 28. 32636/2001, 2/1 2002

T på 36 år var tiltalt i følgende 4 forhold af salg:

1. juli 2001 for 350 kr. at have solgt 0,46 g kokain
2. september 2000 for 300 kr. at have solgt 0,5 g kokain
3. november 2010 på en adresse med henblik på videreoverdragelse at have været i besiddelse af 0,73 g heroin og 0,96 g kokain
4. august 2001 for 300 kr. at have solgt 0,54 g kokain.

Der var påstand om frihedsstraf, konfiskation og udvisning.

T var ustraffet og fra Gambia med lovligt ophold i 5 år og 11 måneder og gift i to omgange med herboende danske statsborgere, nu fraskilt og med 3 børn, danske statsborgere og boende hos deres mødre. Han havde forsat familie og kontakt til Gambia.

T blev frifundet i forhold 2.

Retten lagde til grund, at man i forhold 3 i hans lejlighed havde fundet 13 kugler heroin og kokain, og at det tilhørte T med henblik på videresalg.

Han blev domfældt i de øvrige forhold efter anklageskriftet.

Var der så tale om 3 handler eller forsøg herpå eller 15 handler eller forsøg herpå.

Retten valgte tilsyneladende den sidste løsning, idet T blev idømt fængsel i 3 måneder. Til gengæld valgte to af rettens medlemmer at frifinde for udvisning under hensyn til den fælles forældremyndighed og faste aftale om samvær med de herboende børn.

Den dissentierende dommer fandt det ikke godtgjort, at T havde en så tæt tilknytning til børnene, at dette isoleret kunne medføre, at påstanden om udvisning ikke blev taget til følge.

Dommen skulle være upåanket.

Landsforeningens Meddelelse 63/2010

Dokumentfalsk - Bedrageri, groft - Langvarig sagsbehandling - Betinget straf - Menneskerettigheder

Straffelovens § 56, § 171 og § 279, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 6

S og P var tiltalt for dokumentfalsk og groft bedrageri ved en låneoptagelse på 15 mio. kr. i 2003 bl.a. ved udfærdigelse af falske fakturaer, som blev brugt over for selskabets revision. Derudover S mandatsvig ved at have hævet privat på selskabets konto i årene 2001 - 2003 og skattesvig af grov beskaffenhed ved i samme periode at have udbetalt sort løn til selskabets medarbejdere uden indberetning og indeholdt a-skat.

Det var påstand om fængsel i 3 år. Der skete frifindelse for mandatsvig og skattesvig, da der ikke forelå nærmere undersøgelse af, hvilke præcise beløb S og de enkelte medarbejdere havde modtaget.

Derimod blev S og P dømt for at være bekendt med, at der i regnskaberne var fiktive kundetilgodehavender og flybonusser på ikke under 47 mio. kr. Herefter og efter de regnskabsmæssige oplysninger var egenkapitalen reelt negativ. Der var således efter en samlet vurdering en nærliggende og overhængende fare for, at det optagne lån ikke kunne indfries.

Forholdet blev opdaget i 2004. Det lykkedes efterfølgende at sælge selskabet uden tab for kreditorerne, men aktionærerne tabte deres penge.

S og P var således skyldige i såvel dokumentfalsk og groft bedrageri.

S blev idømt fængsel i 2½ år og P fængsel i 1½ år. Dommene blev gjort betingede på grund af den langvarige sagsbehandling, jfr. nedenfor.

Dommen er på 111 sider og upåanket. Nedenfor gengives kun rettens bemærkninger fra side 109 vedr. straffastsættelsen.

Københavns Byret SS 2-3129/2009, 19/5 2010

"Efter det oplyste i indledningen om sagsforløbet har sagen mod de tiltalte verseret i mere end 6 år, hvoraf hovedforhandlingen i byretten har strakt sig over 1½ år. Den

lange sagsbehandlingstid og hovedforhandlingens udstrækning har primært beroet på anklagemyndighedens eller rettens forhold, men har i mindre omfang også beroet på de tiltaltes forhold. Efter en samlet vurdering af sagen, dens relativt beskedne omfang og manglende kompleksitet finder retten, at de tiltaltes ret til rettergang inden en rimelig frist, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 1, er blevet krænket.

Retten har taget hensyn til dette ved strafudmålingen og derudover særligt lagt vægt på det involverede beløb og udførelsesmåden, men også på at lånet efterfølgende blev indfriet. For tiltalte S har retten endvidere lagt vægt på, at han har haft en mere betydende rolle. For tiltalte P har retten endvidere lagt vægt på, at han har haft en mindre betydende rolle, og at han har medvirket til sagens opklaring.

Efter det anførte om sagsbehandlingstiden og hovedforhandlingens udstrækning, samt under henvisning til den personlige belastning, som det har været for de tiltalte, at sagen har verseret så længe, finder retten, at straffen undtagelsesvist ikke skal fuldbyrdes, hvis de tiltalte hver for sig overholder den betingelse, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2."

Prøvetiden blev sat til 1 år, og de tiltalte blev pålagt delvise sagsomkostninger.

- oo0oo -

En af forsvarerne tilføjer bl.a.:

1. efterforskning blev indledt i forsommeren 2004,
2. efterforskningen var reelt afsluttet med udgangen af 2004, dog at der i foråret 2005 blev foretaget nogle enkelte efterafhøringer uden relevans,
3. efterforskningen må under alle omstændigheder betragtes som afsluttet i 2005,
4. anklageskrift blev først indleveret december 2006, idet anklageskriftet i al væsentligt blev støttet på de oplysninger, der forelå senest ved udgangen af 2004,
5. formentlig som følge af retsreformen, blev der først indkaldt til berammelsesmøde i august 2007, hvor sagen blev berammet til foretagelse i fjerde kvartal 2008/første kvartal 2009.
6. Der er afviklet ca. 15 retsdage på halvandet år, og forsinkelsen skyldes, som angivet i dommen i alt væsentligt forhold, der ikke kan tilskrives de tiltalte."

- oo0oo -

Iflg. Ritzau, der overværede domsafsigelsen, skulle retsformanden vedr. forholdene om mandatsvig og skattesvig have udtalt: "Der er ikke skyggen af bevis".

Menneskerettigheder - Børnebortførelse? - Tilbageførsel til den anden forælders hjemland - Schweizisk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 8

I en Storkammersag nåede Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol til, at uagtet en mor hemmeligt havde taget sin søn født i 2003 med fra Israel til Schweiz på trods af en israelsk retsafgørelse om, at barnet ikke måtte forlade landet før myndighedsalderen, måtte barnets tarv gå forud, og domstolen var ikke overbevist om, at det ville være i barnets interesse at blive returneret til faderen, ligesom det ville være et uforholdsmæssigt indgreb i moderens ret til familieliv, hvis hun skulle blive tvunget til selv at vende tilbage til Israel. Derfor besluttede retten med stemmerne 16 - 1, at det ville være en krænkelse af art. 8 i forhold til mor og søn, hvis man eksekverede beslutningen om at sende barnet tilbage.

Neulinger og Shuruk mod Schweiz app. 416115/07, 6/7 2010

Dommen er på 44 tættrykte sider og refereres ikke udførligt.

Neulinger var moderen, M, og Shuruk hendes søn Noam, B, begge schweiziske statsborgere. Sønnen var født i 2003 i Israel, efter at M i 2001 indgik ægteskab med B's far, F, der tilhørte en ultra-ortodoks sekt.

I 2004 afsagde en israelsk ret en kendelse om, at B ikke måtte forlade landet, før han blev myndig. M fik midlertidig forældremyndighed, men der skulle være fælles værgemål. Faderens samværsret blev siden begrænset på grund af hans truende opførsel.

Parret blev skilt i 2005, og nogle måneder senere tog M hemmeligt af sted med B til Schweiz.

En israelsk domstol konstaterede, at barnets udrejse var i strid med Haagkonventionen af 25/10 1980 art. 3.

En schweizisk domstol fastslog få måneder senere, at F ikke havde krav på tilbageførsel af B. Afgørelsen blev stadfæstet i melleminstansen, men omgjort af Forbundsdomstolen i 2007.

Der forelå lægeerklæring på, at en pludselig tilbageførsel af B uden hans mor ville forvolde et betydeligt traume og en alvorlig psykisk forstyrrelse for B.

Sagen blev indbragt for Menneskerettighedsdomstolen i september 2007. Resultatet fremgår af resuméet ovenfor.

- oo0oo -

Den dissentierende dommer var fra Slovenien.

Landsforeningens Meddelelse 65/2010

Trusler i værtshusmiljø - Betinget straf - Erstatning

Straffelovens § 56 og § 266

T havde fremsat trusler på livet over for indehaveren af en bodega B. Det kostede i byretten 10 dage betinget med dissens fra den juridiske dommer for frifindelse. Landsretten stadfæstede - ligeledes med dissens - afgørelsen under hensyn til, at udtalelsen var fremsat i et værtshusmiljø, og T var ustraffet.

Et erstatningskrav på 52.700 kr., der i ankeinstansen var vokset til 65.500 kr., for svie og smerte blev henskudt til civilt søgsmål

ØL 22. afd. a.s. S-1019-10, 1/6 2010

T på 44 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 266, ved i maj 2009 kl. 17.50 på en centerbodega til indehaveren K at have udtalt: "Nu skal jeg lige have et billede af dig, inden du bliver gjort kold!" og "Nu må vi se, hvor længe du er i live, K!" eller lignende, hvilket var egnet til at fremkalde alvorlig frygt for K's liv.

Der var påstand om fængselsstraf. T, der var ustraffet, nægtede sig skyldig.

K krævede 52.700 kr. i erstatning. T bestred erstatningspligten.

Byrettens afgørelse er uden gengivelse af parternes forklaring. K og tre gæster afgav vidneforklaring.

Byrettens begrundelse og afgørelse:

"2 voterende finder det navnlig efter vidnerne K's og G's forklaringer bevist, at tiltalte har holdt sin mobiltelefon frem og udtalt sig som beskrevet i anklageskriftet. Disse

dommere vurderer, at udtalelserne er af en så alvorlig karakter, at de er omfattet af straffelovens § 266 og stemmer derfor for at finde tiltalte skyldig.

1 voterende (den juridiske dommer) stemmer for at frifinde tiltalte, uanset om det lægges til grund, at tiltalte har udtalt sig som beskrevet. Denne dommer finder ikke, at udtalelserne er af en så alvorlig karakter, at de er omfattet af straffelovens § 266. Straffelovens § 266 omfatter ikke alle former for trusler men alene trusler, der er egnet til at fremkalde "alvorlig" frygt for "liv, helbred eller velfærd". Uanset forurettede utvivlsomt har følt sig påvirket af udtalelserne er der grundlæggende tale om, at en beruset stamkunde bliver vist ud fra et værtshus og i den forbindelse fremsætter nogle forholdsvis uarticulerede mishagsytringer.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.

Straffen fastsættes til fængsel i 10 dage, jf. straffelovens § 266.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2.

Erstatningskravet udskydes til eventuelt civilt søgsmål efter den juridiske dommers bestemmelse. Der er herved lagt vægt på, at kravet ikke er endeligt opgjort, og at det må anses for tvivlsomt om svie og smerte i en periode på ca. 10 måneder kan anses som en påregnelig følge."

Betingelserne omfattede en prøvetid på 1 år.

T ankede til frifindelse. Anklagemyndigheden påstod skærpelse, navnlig således, at straffen blev ubetinget.

Erstatningspåstanden var nu steget til 65.500 kr. og med forbehold for siden hen at gøre erstatningskrav gældende vedr. tabt arbejdsfortjeneste. T bestred både erstatningspligt og -opgørelse.

T, K og G forklarede i det væsentlige som i byretten. Det fremgik bl.a. af T's forklaring, at han, inden han kom til værtshuset, havde drukket 10-14 bajere. Han var ikke klar over, at han havde fået karantæne og hvorfor. Han og K råbte og skreg til hinanden. Han troede ikke, at han havde sagt som i anklageskriftet eller haft telefonen fremme. Han kunne måske have sagt "dumme" eller "grimme kælling" og "jeg smadrer fandme værtshuset", men han truede ikke en dame. Han kom ikke siden på værtshuset, før der kom nye ejere.

K forklarede bl.a., at T ikke virkede beruset. Hun havde nægtet at servere for ham på grund af karantæne fra en tidligere episode. Han havde udtalt sig som i anklageskriftet. Tre uger efter episoden fik hun en ansat til at arbejde i stedet for hende selv, og hun solgte værtshuset pr. maj 2010 og var fortsat sygemeldt.

G huskede ikke, om T virkede beruset. T havde til K sagt: "Jeg gør dig kold" og havde sin mobiltelefon fremme. En af T's venner greb ind.

Landsrettens begrundelse og resultat

"Også efter bevisførelsen for landsretten findes tiltalte af de af byrettens flertal anførte grunde skyldig efter anklageskriftet.

Det tiltrædes, at straffen er udmålt til fængsel i 10 dage.

2 voterende finder, at der under hensyn til lovovertrædelsens karakter ikke er grundlag for at gøre straffen betinget.

Under hensyn til at udtalelsen er fremsat i et værtshusmiljø, og at tiltalte er ustraffet, finder 4 voterende, at straffen kan gøres betinget som sket, men med en prøvetid på 2 år.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.

De juridiske dommere tiltræder, at den nedlagte erstatningspåstand udskydes til eventuelt civilt søgsmål.

Landsretten stadfæster derfor dommen, idet dog prøvetiden ændres til 2 år."

Landsforeningens Meddelelse 66/2010

Tyveri - Beviser - DNA som eneste bevis

Straffelovens § 276

T var tiltalt for en række forsøg på indbrud i villaer og lejligheder. T erkendte kun forhold 5 og 6. Han blev dømt på vidners genkendelse i forhold 1 og 4. I forhold 2 og 3 var der kun DNA-bevis. Anklagemyndigheden påstod under domsforhandlingen frifindelse i forhold 2, og retten frifandt yderligere i forhold 3.

Københavns Byret SS 3-11658/2010, 14/6 2010

T på 17 år var tiltalt, som det fremgår af resuméet ovenfor. Han havde i 2009 vedtaget en bøde for hærværk.

Det fremgik bl.a. af T's forklaring, at han nægtede at have været ved gerningsstederne i forhold 2 og 3. Han kunne ikke forklare sammenfald i DNA-profil med en gummihandske fundet på stedet i forhold 2 og noget glasskår i forhold 3 - det var ikke hans blod.

Det fremgik bl.a. af sagen:

"Ad forhold 2:

Ifølge en erklæring af 3. marts 2009 fra Retsgenetisk afdeling på Retsmedicinsk institut er der fundet sammenfald af dna-profiler for tiltalte og biologiske spor fra en gummihandske, der blev fundet i en hæk foran gerningsstedet. Den bevismæssige vægt er angivet som en likelihood kvotient på $> 1.000.000$.

Ad forhold 3:

Af gerningsstedsundersøgelsen fremgår, at gerningsmanden havde knust en rude og forsøgt at afhaspe vinduesfaget, men erfaret at vinduet var sikret med en låsehaspe. Der blev fundet blod på indersiden af vinduesrammen. Der er forevist foto af vindue og blodspor.

Ifølge en erklæring af 16. november 2009 fra Retsgenetisk afdeling på Retsmedicinsk institut er der fundet sammenfald af dna-profiler for tiltalte og blodsporer fra vinduesrammen. Den bevismæssige vægt er angivet som en likelihood kvotient på $> 1.000.000$."

Retten domfældte som nævnt i de øvrige forhold, dels på T's erkendelse, dels to vidners genkendelse, men bemærkede vedr. forhold 2 - 3:

"Forhold 2

Tiltalte frifindes i overensstemmelse med anklagemyndighedens påstand.

Forhold 3

Den omstændighed at der er sammenfald af dna-profiler for tiltalte og blodsporet fra vinduesrammen findes ikke i sig selv at udgøre det for domfældelse i en straffesag

fuldt fornødne bevis for, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med anklageskriftet, hvorfor tiltalte frifindes."

T blev idømt 60 dages fængsel betinget af undergivelse af vilkår i medfør af lov om social service og 2 års prøvetid. Han havde været frihedsberøvet 41 dage frem til domsforhandlingen.

- oo0oo -

Se også i indeværende år Lf.Medd. 6/2010 og 47/2010.

Landsforeningens Meddelelse 67/2010

Våbenloven - Knive - Betinget straf

Straffelovens § 56 og våbenlovens § 10

T havde en enhåndsbetjent foldekniv med klinge over 7 cm i sin fritidsjakke, da han besøgte nogle kammerater. Han blev i byretten straffet med ubetinget fængsel i 14 dage på grund af en tidligere overtrædelse i 2004. I landsretten blev straffen nedsat til fængsel i 7 dage, og 3 voterende stemte for at gøre straffen betinget på grund af T's særlige personlige forhold, herunder en udtalelse fra kommunens Center for Socialpsykiatri.

ØL 11. afd. a.s. S-1198-10, 22/6 2010

T på 36 år var tiltalt for overtrædelse af våbenlovens § 10, stk. 3, ved i november 2008 om natten i sin bil at have haft en enhåndsbetjent foldekniv med klinge over 7 cm, der kunne fastlåses i udfoldet position.

T erkendte sig skyldig og forklarede, at han havde besøgt nogle kammerater ved 22-tiden. Det var koldt, og han tog derfor en fritidsjakke på, som han normalt bruger til fiskeri. Han havde glemt, at der lå en kniv i jakken. Kniven havde han haft i flere år og kun brugt i forbindelse med fiskeri.

Han havde en tidligere dom fra 2004, hvor han havde fået bøde for bl.a. overtrædelse af våbenbekendtgørelsen for en butterflykniv, nonchago og teleskopstav.

En personundersøgelse fandt ham egnet til betinget dom, men på grund af hans dårlige helbredsmæssige og sociale forhold ikke til samfundstjeneste.

Byretten fastsatte straffen til fængsel i 14 dage og bemærkede:

"Retten har ikke fundet grundlag for at gøre straffen betinget, og har lagt vægt på, at tiltalte tidligere er straffet for overtrædelse af våbenloven. Det kan ikke lægges til grund, at der foreligger særligt formildende omstændigheder."

T ankede til formildelse. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Kommunens Center for Socialpsykiatri udtalte bl.a.:

"Konklusion.

På baggrund af det ovenstående, er jeg derfor nødt til at konkludere, at det ville være fatalt at sætte T i fængsel, som hans liv ser ud lige nu. Min faglige vurdering er, at han langt fra er stærk nok til, at blive konfronteret med det kriminelle miljø, som han har arbejdet så hårdt for at holde sig ude af. En meget nærliggende konsekvens af en fængselsstraf vil være, at T falder tilbage til det oprindelige livsmønster, da én af hans overlevelsestrategier har været at "hyle med de ulve han er iblandt". Og jeg frygter, at meget arbejde fra både det offentlige og T's side vil gå tabt."

Resten er citat af landsrettens dom:

"Tiltalte har forklaret om sine personlige forhold blandt andet, at han har været medlem af Bandidos. Han forventer snart at få førtidspension. Han havde sit fiskegrej i den bil, han blev standset i. Han havde været ude at fiske fredag morgen, hvorefter han blev stoppet natten mellem lørdag og søndag. Han har ikke turdet fiske siden.

Landsrettens begrundelse og resultat

Da tiltalte ikke tidligere er straffet for besiddelse af en kniv på offentligt tilgængeligt sted, jf. våbenlovens § 4, stk. 1, skal forholdet bedømmes som et førstegangstilfælde.

Straffen, der fastsættes efter våbenlovens § 10, stk. 3, jf. § 4, stk. 1, og våbenbekendtgørelsens § 44, stk. 1, jf. den dagældende § 14, stk. 1, nr. 5, nu § 15, stk. 1, nr. 5, nedsættes til fængsel i 7 dage.

3 voterende finder under hensyn til, at tiltalte tidligere er straffet for overtrædelse af våbenloven, og at der var tale om en kniv, der under ingen omstændigheder kan besiddes lovligt uden tilladelse, at der uanset tiltaltes personlige forhold ikke er grundlag for at fravige udgangspunktet om ubetinget straf.

3 voterende finder efter det oplyste om tiltaltes særlige personlige forhold, at det undtagelsesvis er forsvarligt at gøre straffen betinget.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet."

- oo0oo -

Betingelserne omfattede 1 års prøvetid og tilsyn af Kriminalforsorgen.

Landsforeningens Meddelelse 68/2010

Bedrageri - Forsikringssvindler - Samfundstjeneste og rent betinget straf

Straffelovens § 56, § 62 og § 279

A var tiltalt for forsikringssvindler ved urigtigt at have meldt sin bil stjålet. B og C var tiltalt for medvirken ved at skaffe bilen væk. A fik dom til samfundstjeneste med en udmålt straf på 6 måneder. B og C en rent betinget dom uden udmåling af den betingede fængselsstraf.

Retten i Glostrup 15-3139/2010, 7/7 2010

A på 24 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 165 og § 279, ved i februar 2009 urigtigt at have meldt sin bil stjålet til politi og forsikrings-selskab, hvorved han fik udbetalt 135.000 kr.

B på 63 og C på 38 år var under samme sag tiltalt for medvirken til § 279, idet de i tiden forud for anmeldelsen havde bortskaffet T's bil ved at grave den ned i en grus-grav.

A forklarede bl.a., at bilen var købt 6-8 måneder tidligere, og der havde været en del problemer med den. Han havde brugt 50-60.000 kr. på reparationer. Han havde økonomiske problemer.

B forklarede bl.a., at han arbejdede i grusgraven og fik 500 kr. for at grave et hul til bilen og mase den lidt flad med gravemaskinen. Han blev fyret, da det blev opdaget.

C forklarede bl.a., at han havde været to måneder om at sige ja til at deltage, for hvilket han fik 5.000 kr. C blev også fyret fra sit arbejde i grusgraven.

A havde en mellemliggende dom med bøde på 12.000 kr. for overtrædelse af færdselsloven og lov om euforiserende stoffer, hvorfor straffen blev udmålt i medfør af § 89.

B var ikke straffet af betydning for sagen, og C var ustraffet. Både B og C havde fundet andet arbejde.

Retten fandt de pågældende skyldige og bemærkede vedr. A:

"Straffen fastsættes til fængsel i 6 måneder, jf. straffelovens § 165, § 279, jf. § 285, jf. § 89.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 62 og § 63, jf. § 56, stk. 2. Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 80 timer.

Retten har ved fastsættelsen af straffen lagt vægt på, at tiltalte A har været den som fik ideen og den som opnåede den største vinding, hvorfor det er fundet fornødent at udmåle en fængselsstraf for denne tiltalte. Fængselsstraffen er fastsat henset til sagens karakter og det omhandlede beløb.

Henset til det oplyste om tiltalte A's gode personlige forhold er det fundet forsvarligt at gøre straffen betinget på vilkår som nedenfor anført, herunder at tiltalte udfører samfundstjeneste, som angivet."

Vedr. B og C:

"Straffebestemmelserne er straffelovens § 279, jf. § 285, jf. § 23.

Straffen bliver ikke fastsat, hvis de tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 1.

Der er ved fastsættelsen af straffen for disse tiltalte henset til deres underordnede rolle i forholdet, samt de gode personlige forhold."

Prøvetiden for alle var 1 år. A skulle udføre samfundstjeneste i 80 timer.

Et evt. erstatningskrav blev udskudt til civilt søgsmål.

Anke - Frister - Udvisning - Fejl begået af tidligere forsvarer

Retsplejelovens § 904, udlændingelovens § 26 a

K var i byretten blevet dømt for dokumentfalsk og udvist, uden at forsvareren L havde rejst spørgsmålet om, hvorvidt K var omfattet af udl. § 26 a, som menneskehandlet person.

K's nye forsvarer H bad efter ankefristens udløb om tilladelse til at anke afgørelsen til landsretten med påstand om ophævelse af udvisningsbestemmelsen. Landsretten afviste, men Højesteret admitterede anken under henvisning til, at overskridelsen ikke kunne tilregnes K, men alene beroede på en fejl begået af den tidligere forsvarer.

HK sag 143/2010, 4/8 2010

Landsrettens afvisning af ankeadmittering var truffet den 17/3 2010. K's nye forsvarer påstod kendelsen ophævet og sagen hjemvist til realitetsbehandling i landsretten. Anklagemyndigheden tog bekræftende til genmæle.

Resten er citat af kendelsen.

"Sagsfremstilling

Ved Københavns Byrets dom af 23. april 2009 blev K idømt fængsel i 40 dage for dokumentfalsk, jf. straffelovens § 172, stk. 1, jf. § 171, samt udvist af Danmark med indrejseforbud i 5 år.

Den 13. maj 2009 traf Udlændingessevice afgørelse om, at K ansås omfattet af udlændingelovens bestemmelser om menneskehandel. Efter det oplyste må det lægges til grund, at spørgsmålet om menneskehandel allerede var fremme i forbindelse med hovedforhandlingen ved byretten, hvor der dog ikke blev taget stilling hertil.

Ved ankemeddelelse af 16. oktober 2009 ansøgte K's nye forsvarer H om tilladelse til trods ankefristens overskridelse at anke dommen til Østre Landsret med påstand om ophævelse af den af byretten fastsatte udvisningsbestemmelse.

Østre Landsret afviste ved kendelsen af 17. marts 2010 at admittere anken.

Anbringender

K's forsvarer H har anført, at tiltalte ikke forud for den 15. oktober 2009, hvor H holdt møde med hende i anden anledning, har været bekendt med, hvilken betydning det efter udlændingelovens § 26 a kunne have for afgørelsen af udvisningsspørgsmålet, at hun har været udsat for menneskehandel. Han lægger i den forbindelse vægt på, at hun ikke i forbindelse med sagen er blevet afhørt om de for udvisningsspørgsmålet relevante omstændigheder og ikke efter dommen har haft kontakt med sin forsvarer under straffesagen. Ankefristens overskridelse kan under disse omstændigheder ikke tilregnes K, men beror derimod på en fejl begået af hendes tidligere forsvarer.

Anklagemyndigheden har anført, at sagens behandling ved byretten burde have været udsat på, at Udlændingetjenestens udtalelse forelå, så anklagemyndigheden havde haft lejlighed til at vurdere sin påstand om udvisning på baggrund af samtlige de foreliggende oplysninger i sagen, som foreskrevet i de specielle bemærkninger til § 26 a (Folketingstidende 2006-2007, tillæg A, s. 6950 f.)

Højesterets begrundelse og resultat

Anke skulle have været iværksat inden 14 dage efter dommens afsigelse, jf. retsplejelovens § 904, stk. 1. Efter det oplyste må det imidlertid lægges til grund, at fristens overskridelse ikke kan tilregnes K, men alene beror på en fejl begået af forsvareren. Højesteret finder, at K's påstand om admittering af anken under disse omstændigheder bør tages til følge.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse ophæves, og sagen hjemvises til realitetsbehandling i landsretten."

- oo0oo -

Advokat L er ikke beneficeret, men efter sigende meget aktiv med at overtage straffesager fra andre.

Landsforeningens Meddelelse 70/2010

Politirapporter - Varetægtsfængsling - Masseanholdelser - Rigsadvokatens kritik - Ungdomshuset

Retsplejelovens § 743 og § 744

I forbindelse med demonstrationer i marts 2007 blev 48 personer fremstillet med krav om varetægtsfængsling efter at være anholdt under den såkaldte knibtangsmanøvre på Nørrebrogade. 42 af disse blev varetægtsfængslet, ikke mindst på en anholdelsesrapport udfærdiget af vicepolitikommissær V, hvoraf det fremgik, at alle de anholdte havde kastet sten mod politiet.

Det viste sig at være ukorrekt, og sagen endte med en frifindelse i landsretten den 15/5 2009 af de 26, mod hvem der senere blev rejst tiltale (Lf.Medd. 63/2009).

I nedennævnte afgørelse fra Rigsadvokaten stadfæster denne, at der ikke rejses straffesag mod V, men det udtales, at V havde udvist en meget kritisabel adfærd, idet han ved udfærdigelsen af rapporten ikke havde udvist tilstrækkelig påpasselighed. De ovennævnte bestemmelser i RPL betyder bl.a., at der stilles store krav til nøjagtigheden og præcisionen af politirapporter.

Rigsadvokaten RA-2009-321-0078, 13/8 2010

Rigsadvokaten skrev til V's advokat i anledning af, at både denne og forsvarerne for de med urette varetægtsfængslede havde påklaget Statsadvokatens afgørelse, hvorefter der ikke skulle rejses straffesag mod V, men blev udtalt "alvorlig kritik" af anholdelsesrapporten. En afgørelse, som Politiklagenævnet havde erklæret sig enig i.

Det fremgår herefter af Rigsadvokatens brev side 2 til V's advokat:

"Ved brev af 3. juni 2009 har De nærmere begrundet Deres klage, idet De blandt andet har anført, at Deres klients adfærd under de konkrete omstændigheder bør karakteriseres som en beklagelig systemfejl, som kan opstå under afviklingen af en særdeles vanskelig politiopgave.

Ved brev af 6. juli 2009 har advokat K blandt andet anført, at Deres klient var klar over, at anholdelsesrapporten skulle anvendes i grundlovsforhørene, og at anholdelsesrapporten først blev skrevet den 2. marts 2007, hvor Deres klient ikke var i et stresset miljø.

Jeg har i anledning af Deres og advokat K's klage indhentet sagens akter samt en udtalelse fra statsadvokaten. Statsadvokaten har i sin udtalelse henholdt sig til sin afgørelse af 15. april 2009.

Hændelsesforløbet

Som ovenfor anført vedrører sagen vicepolitikommisær V's udfærdigelse af en masseanholdelsesrapport i forbindelse med urolighederne den 1. marts 2007. Anholdelsesrapporten dannede blandt andet grundlag for varetægtsfængsling af 42 ud af i alt 48 anholdte. I rapporten var anført, at de anholdte alle havde kastet med sten mod politiet. I forbindelse med Københavns Byrets behandling af straffesagen mod de af de anholdte, som senere blev tiltalt, forklarede vicepolitikommisær V, at de anholdte var demonstranter, som havde fortsat frem mod politiet og politiets køretøjer efter, at opløbsformularen var anvendt.

Ved byrettens dom af 14. marts 2008 blev 26 af de anholdte frifundet for overtrædelse af straffelovens § 134a og § 119, stk. 1, jf. § 245, stk. 1, til dels jf. § 21 og § 23, stk. 1.

Anklagemyndigheden ankede for alle de tiltaltes vedkommende dommen med påstand om domfældelse for overtrædelse af straffelovens § 134a. De tiltalte blev alle frifundet ved landsrettens dom af 15. maj 2009.

Efter en gennemgang af sagens akter, herunder Østre Landsrets dom af 15. maj 2009, har jeg ligesom Østre Landsret og statsadvokaten lagt til grund, at der den 1. marts 2007 bevægede sig en demonstration - med mere end 1000 deltagere - fra Blågårds Plads ad Nørrebrogade mod Ungdomshuset på Jagtvej.

Vicepolitikommisær V var under demonstrationen indsat som delingsfører for Delta 3, der bestod af politipersonale i fire letsikrede køretøjer.

Under demonstrationen blev politiet flere gange angrebet med kasteskyts i form af blandt andet flasker og brosten.

På baggrund heraf blev der under demonstrationen, ca. kl. 16.40, afholdt et taktisk møde, hvor blandt andet vicepolitikommisær O, vicepolitikommisær V og vicepolititiinspektør C deltog. På mødet blev det besluttet, at demonstrationen ikke måtte komme længere frem end Sjællandsgade, og at demonstrationen skulle stoppes af vicepolitikommisær O's deling under anvendelse af sikrede mandskabsvogne, de såkaldte hollændervogne. Hvis delingen blev angrebet af demonstranterne, skulle den foretage en taktisk tilbagetrækning, hvorefter en anden deling skulle støde ind fra Sjællandsgade og afskære den mest militante gruppe i demonstrationen, hvorefter personerne i gruppen skulle søges anholdt af vicepolitikommisær O's og vicepolitikommisær V's deling. På mødet blev det således besluttet, at politiet - hvis politiet blev angrebet af demonstranterne i forbindelse med standsningen af demonstrationen ved Sjællandsgade - ville iværksætte den såkaldte knibtangsmanøvre med henblik på at anholde demonstranter, som havde angrebet politiet.

Da den forreste del af demonstrationen kom frem til Kapelvej ca. kl. 17.40, opstod der en konfrontation mellem flere af de forreste demonstranter og politiet i form af angreb mod politiet. Konfrontationen opstod på et tidspunkt, hvor politiet søgte at lede demonstranterne ad Kapelvej og dermed væk fra retningen mod Ungdomshuset på Jagtvej 61.

Landsretten lagde i den forbindelse til grund, at den forreste del af demonstrationen i forbindelse med denne konfrontation havde udviklet sig til et opløb, men fandt ikke grundlag for at fastslå, at dette var gældende for hele demonstrationen.

Politiet opgav som konsekvens af konfrontationen at føre demonstrationen ad Kapelvej og ledte i stedet demonstrationen frem ad Nørrebrogade i overensstemmelse med beslutningen på det taktiske møde.

Demonstrationen blev herefter - som planlagt - stoppet af politiet under anvendelse af hollændervogne ved Sjællandsgade, hvor der fra demonstrationens forreste linjer blev kastet med flasker og sten mod politiet. På baggrund heraf besluttede politiet at opløse demonstrationen. Da demonstranterne ikke efterkom ordren om at trække sig tilbage og væk fra Nørrebrogade, og da angrebene fra demonstrationen mod det tilstedeværende politipersonale blev stadig mere intense, iværksatte politiet den såkaldte knibtangsmanøvre. Hollændervognene trak sig tilbage ad Nørrebrogade i retning mod Nørrebros Runddel for at trække de forreste linjer af demonstrationen med og dermed skabe plads til, at hollændervogne fra Sjællandsgade kunne kile sig ind i demonstrationen og derved adskille de forreste demonstranter fra de efterfølgende demonstranter.

Af Østre Landsrets dom fremgår, at flere polititjenestemænd forklarede, at kilen - efter deres opfattelse - ikke blev sat hensigtsmæssigt, blandt andet fordi hollændervognene ikke kom hurtigt nok frem, hvorved kilen blev sat for langt tilbage i demonstrationen og således, at der ikke kun var voldelige demonstranter, der blev afskåret fra resten af demonstrationen. Endvidere fremgår det af dommen, at en del af de demonstranter, der havde angrebet politiet, undveg i forbindelse med indsættelsen af kilen.

Af Østre Landsrets dom fremgår endvidere, at landsretten i overensstemmelse med de tiltaltes forklaring lagde til grund, at 22 af de 26 tiltalte, som alle blev anholdt under knibtangsmanøvren, ikke forud for knibtangsmanøvrens iværksættelse havde befundet sig i demonstrationens forreste linjer.

Vicepolitikommissær V havde taget opstilling bagved hollændervognene forinden knibtangsmanøvrens iværksættelse, og således at vicepolitikommissæren havde udsigt til de forreste linjer af demonstrationen, og dermed til en gruppe af demonstran-

ter, som fortsatte frem mod hollændervognene, samtidig med at de kastede sten, flasker og andet mod politiets køretøjer.

Jeg lægger endvidere - ligesom statsadvokaten - til grund, at der i forbindelse med anholdelserne opstod tumultagtige scener, og at politiet udover at skulle foretage anholdelser fortsat skulle søge at sikre, at de ikke blev ramt af noget, som kunne skade dem.

Som anført af statsadvokaten, skulle der for hver enkelt anholdt - ifølge anholdelseskonceptet - anvendes strips, hvorpå den anholdende polititjenestemand's wrx-kode var anført, således at det senere var muligt at finde frem til den anholdende polititjenestemand. Endvidere skulle der udfyldes et anholdeskort, hvor wrx-koden var anført tillige med oplysninger om anholdelsesgrundlaget. Efterfølgende er det konstateret, at vicepolitiinspektør C på mange af anholdeskortene er anført som anholdende polititjenestemand, selvom han ikke foretog nogen af anholdelserne. Som anholdelsesgrundlag er anført "masseanholdelse", og der fremgår ikke nogen sigtelse.

Endelig har jeg i overensstemmelse med vicepolitikommissær V's forklaring lagt til grund, at anholdelsesrapporten blev skrevet den 2. marts 2007 på et kontor i beredskabsafdelingen, og at rapporten blandt andet havde følgende indhold:

"I forbindelse med aktionen blev der kl. 17.58 anholdt ca. 45 - 50 personer, der alle havde deltaget aktivt i at kaste med sten eller andet mod politiet. De anholdende kollegaer var alle sikre på, at de personer, der blev anholdt også havde deltaget aktivt med kast mod politiet af forskellig art."

Vicepolitikommissær V har i forbindelse med den fortsatte efterforskning mod de sigtede i sagen til politirapport den 22. marts 2007 blandt andet forklaret, at han havde en klar opfattelse af, at de personer fra demonstrationen, der blev lukket inde i kilen og anholdt, var de, der havde været mest aktive i at kaste genstande mod politiet, men at han bestemt ikke kunne udelukke, at der kunne være foretaget anholdelser af personer, som ikke havde gjort noget ulovligt.

Vicepolitikommissær V har i forbindelse med statsadvokatens undersøgelse blandt andet forklaret, at han ikke kan huske, hvem der pålagde ham at skrive rapporten, at der blev skyndet på ham, mens han skrev rapporten, men at han ikke kan huske, hvem der gjorde det, og at han i forbindelse med rapportskrivningen telefonisk forelagde indholdet for vicepolitikommissær O. Endvidere har vicepolitikommissær V forklaret, at det egentlige anholdelsesgrundlag var, at demonstranterne ikke forlod stedet efter, at opløsningsformularen var anvendt.

Min afgørelse

På baggrund af hændelsesforløbet finder jeg ikke grundlag for at afvise, at vicepolitikommissær V på tidspunktet for anholdelserne og efterfølgende ved rapportskrivningen var af den opfattelse, at de personer, som var omfattet af knibtangsmanøvren, alle havde kastet sten eller andet mod politiet.

Jeg lægger i den forbindelse navnlig vægt på, at knibtangsmanøvren blev indsat i overensstemmelse med det aftalte på det taktiske møde, og at intentionen med manøvren var at anholde demonstranter, som havde kastet sten mod politiet. Jeg lægger endvidere vægt på, at der i forbindelse med anholdelserne opstod tumultagtige scener, og at vicepolitikommissær V fra sin position ikke kan have haft fuldt overblik over anholdelsessituationen.

Jeg bemærker i den forbindelse, at vicepolitikommissær O, der var delingsfører for delingen i hollændervognene, under byrettens behandling af straffesagerne mod demonstranterne forklarede, at han var af den opfattelse, at alle, der blev anholdt, enten havde kastet sten og flasker eller lignende mod politiet eller havde stået sammen med nogen, der havde.

Herefter finder jeg - ligesom statsadvokaten - ikke, at der kan føres det til domfældelse fornødne bevis for, at vicepolitikommissær V bevidst udfærdigede en usand politirapport og dermed har gjort sig skyldig i et strafbart forhold, der forfølges af det offentlige.

I lighed med statsadvokaten finder jeg dog, at anholdelsesrapporten lider af alvorlige mangler og unøjagtigheder, hvilket giver mig anledning til - ligesom statsadvokaten - at udtale alvorlig kritik.

Jeg har herved navnlig lagt vægt på, at det på baggrund af oplysningerne i anholdelsesrapporten fremstod, som om der var grundlag for at sigte alle de anholdte for at have kastet sten eller andet mod det tilstedeværende politipersonale, mens andre oplysninger i sagen peger på, at anholdelsesgrundlaget var mistanke om manglende efterkommelse af påbuddet vedrørende demonstrationens opløsning eller lignende.

Af retsplejelovens § 743 fremgår, at politiets efterforskning har til formål at klarlægge, om betingelserne for at pålægge et strafansvar eller anden strafferetlig følge er til stede, og at tilvejebringe oplysninger til brug for sagens afgørelse samt forberede sagens behandling ved retten.

Af retsplejelovens § 744 fremgår, at politiet skal udfærdige rapporter om de foretagne efterforskningskridt.

Bestemmelserne betyder blandt andet, at der stilles store krav til nøjagtigheden og præcisionen af politirapporterne.

Indholdet af anholdelsesrapporten fremstår som en konstatering af fakta, men på baggrund af det ovenfor beskrevne hændelsesforløb, herunder navnlig vicepolitikommisær V's egen forklaring om, at der i forbindelse med anholdelserne opstod vild forvirring og tumult, kan vicepolitikommisær V på tidspunktet for rapportens udfærdigelse efter min opfattelse ikke have haft sikker viden om, at alle de anholdte skulle have kastet sten eller andet mod politiet.

Jeg lægger i den forbindelse vægt på, at dokumentationen af anholdelserne ikke var sket i overensstemmelse med anholdelseskonceptet, og at anholdelseskortene således ikke angiver grundlaget for anholdelserne.

Det er således min opfattelse, at vicepolitikommisær V's rapport burde have afspejlet de usikkerhedsmomenter, der var forbundet med vurderingen af situationen og de anholdtes handlinger.

Jeg finder endvidere, at det af rapporten burde være fremgået med nævnelse af de pågældendes navne, hvilke anholdende kollegaer vicepolitikommisær V havde talt med om anholdelsesgrundlaget.

Jeg finder desuden - ligesom statsadvokaten - at det må have stået vicepolitikommisær V klart, at anholdelsesrapporten ville blive brugt i forbindelse med grundlovsforhør. Jeg har i den forbindelse - udover det som statsadvokaten har anført - lagt vægt på, at vicepolitikommisær V har forklaret, at han fik at vide, at rapporten hastede, mens han skrev rapporten.

Jeg finder således, at vicepolitikommisær V har udvist en meget kritisabel adfærd, idet han ved udfærdigelsen af rapporten ikke har udvist tilstrækkelig påpasselighed.

Jeg har herved - ligesom statsadvokaten - lagt vægt på, at det må have stået Deres klient klart, at anholdelsesrapporten måtte forventes at blive brugt i forbindelse med vurderingen af den videre behandling af sagerne mod de anholdte, herunder i forbindelse med eventuelle fremstillinger i grundlovsforhør af et stort antal anholdte, og at det derfor var helt afgørende og nødvendigt, at anholdelsesrapporten var så præcis som overhovedet mulig, og at eventuel tvivl om de pågældendes deltagelse i stenkast mv. også fremgik.

Jeg finder ikke, at Deres klients adfærd - som anført af Dem - under de konkrete omstændigheder kan karakteriseres som en beklagelig systemfejl, som kan opstå under afviklingen af en vanskelig politiopgave. Jeg finder således, at der også under løsnin-gen af vanskelige politiopgaver må kunne stilles krav til de deltagende polititjeneste-mænd om den helt nødvendige nøjagtighed i dokumentationen af politiets indsats.

Jeg skal beklage den meget lange sagsbehandlingstid.

Min afgørelse kan ikke påklages til højere administrativ myndighed. Det fremgår af retsplejelovens § 99, stk. 3 jf. § 1020g.

På rigsadvokatens vegne

Jesper Hjortenberg."

- oo0oo -

Erstatningssagerne som følge af anholdelserne er endnu ikke endeligt afgjort. Spørgsmålet er indbragt for retten, tilføjer redaktøren.